

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1658

§. 3. Quid contra eosdem errores in altero Concilio Carthaginensi statutum fuerit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38954

ratio indigere diuino, quasi ex nostra in totum possibilitate perfectos. (item) Illos nescire, quod nisi magnis precibus gratia in nos implorata descendat, nequaquam terrena labis & mundani corporis vincere conemur errores, cum pares nos ad resistendum non liberum arbitrium, sed Dei solum facere possit auxiliium, &c. (addit) Deum quotidiana nobis prestare remedia, quibus nisi freti confisiq; nitamur, nullatenus vincere humanos poterimus errores. Necesse est enim, ut quo auxiliante vincimus, eo stertum non adiuuante vincamur. (& tandem concludit) Quisquis ergo huic assentiens videtur esse sententia, quo dicat, adiutorio nobis non opus esse diuino, inimicum se catholica fidei, & Dei beneficij profitetur ingratum.

In epist. autem ad Patres Conc. Mileuitani inter Augustinianas ep. 93. postquam similiter dixit, antiqua regula form. in toto semper orbe seruata hanc esse, ut super anxijis rebus sedes Apostolica consuleretur, & de Apostolico fonte responsa per omnes prouincias semper emanare, praesertim quoties fidei ratio ventilatur; de Pelagianis subiungit. Ecce homines qui non posuerunt Deum adiutorem suum; negantes enim auxiliium Dei, inquit, hominem sibi posse sufficere, nec gratia hunc egere diuinam, qua priuatus necesse est laqueis diaboli irretitus occumbat, dum ad omnia vite perficienda mandata, sola tantummodo libertate contendit. (addit postea) Quare Pelagium, Caestiumq;, id est inuentores uocum nouarum, qua, sicut dixit Apostolus, adificationis nihilum, sed magis uanissimas consueverunt parere quaestiones, ecclesiastica communione priuari, Apostolici vigoris auctoritate censemus.

§. III.

Quid contra eosdem errores in altero Concilio Carthaginensi statutum fuerit.

Defuncto Innocentio cum ab eius in Apostolica Sede successore Zosimo Caestius, eiusque magister Pelagius varijs & subdolis artibus, nec non ficta ementiaque

taque fidei professione, anathematis, quo eos Innocentius perculerat, absolutionem obtinere conarentur; Episcopi Africani numero 214. rursus Carthagine conuenerunt anno Domini 418. contra presatum Pelagium eiusque asseclas canones 8. condiderunt, qui licet ab aliquibus, Conc. Mileuitani supra cit. esse dicantur; probabilitatem tamen est, ab isto Conc. Carthag. editos esse, ut constat ex epistola Celestini Papae ad Episcopos Galliae infra citanda, in qua huius Concilij nomine citantur, & confirmantur.

In illis autem canonibus Patres Concilij sedulo colligerunt omnes Pelagianorum errores, quos iam ab Ecclesia damnatos, vel denuo damnandos esse iudicauerunt; ut quiuis scire distincte posset, quid in Pelagianis dogmatibus fugiendum, ac deuitandum esset. Itaque postquam in duobus primis anathema dixerunt in eos, qui asserbant, Adamum etsi non peccasset, moriturum tamen fuisse; aut qui infantibus baptismum ad salutem necessarium esse, illosque originale peccatum ab Adamo contrahere negabant; in reliquis canonibus damnant, eos qui dixerint.

Gratiam Dei, in qua iustificamur per Iesum Christum Dominum nostrum, ad solam remissionem peccatorum valere, quae iam commissae sunt, non etiam ad adiutorium, ut non committantur.

Item, Eandem gratiam Dei, propter hoc tantum nos adiungere ad non peccandum, quia per ipsam nobis reuelatur, & aperitur intelligentia mandatorum, ut sciamus quid appetere, quid vitare debeamus; non autem per illam nobis praestari, ut quid faciendum cognouerimus, etiam facere diligamus, atque valeamus.

Item. Ideo nobis gratiam iustificationis dari, ut quod facere per liberum iubemur arbitrium, facilius possimus implere per gratiam; tanquam etiamsi gratia non daretur, non quidem facile, sed tamen possimus etiam sine illa implere diuina mandata.

Item. Eos, qui uerba haec S. Ioannis Apostoli I. Ioan. I. (si dixerimus, quoniam peccatum non habemus; ipsi nos seducimus & ueritas in nobis non est) sic accipienda putauerint, ut dicant, propter

humi-

*humilitate
ita est.*

*Item
Eos (Dicitur)
quia non
populo sit*

*Ho
Conc. t
fuisse t
verbis,
Papam
bati, pe*

*Quid /
ri*

*C
Vn
Cna
ali*

*de Gall
orti sum
diuina
fatis ad
cerent
dispositi
ipsum v
haeretic*

*Cun
strinan
in illum
nium tan
rentes,
illo, ut
doctrin
lestinu*

humilitatem oportere dici, nos habere peccatum, non quia verè
ira est.

Item. Qui dixerint, in Oratione Dominica ideo dicere san-
ctos (Dimitte nobis debita nostra) ut non pro seipsis hoc dicant,
quia non est eis iam necessaria ista petitio, sed pro alijs, qui sunt in
populo suo peccatores.

Hos autem canones ad Zosimum Papam à Patribus
Conc. transmissos, & ab ipso approbatos, & confirmatos
fuisse testatur S. Prosper in Chronico ad annum 419. his
verbis, Concilio apud Carthaginem habito 214. Episcoporum ad
Papam Zosimum Synodalia decreta perlata sunt, quibus pro-
batu, per totum mundum hæresis Pelagiana damnata est.

§. IV.

Quid super Pelagianorum, & Semipelagianorum
erroribus edixerit Cælestinus Papa.

UM igitur Pelagiana hæresis toties proscripta, & dam-
nata, iam ubique ferè extincta esset, nihilominus
aliquot post annis in vrbe Massiliensi alijsque dein-
de Galliarum partibus, noui rursus errores circa gratiam ex-
orti sunt; quorum auctores licet à Pelagio recederent,
diuinæ gratiæ necessitatem admittentes; quia tamen non
satis ad fidei veritatem accederent, ipsamque gratiam di-
cerent non purè gratis dari, sed intuitu alicuius bonæ
dispositionis v. g. boni alicuius desiderij, aut conatus
ipsius voluntatis, ex solis arbitrij viribus elicitu, ideo
hæretici habiti sunt, dictique Semipelagiani.

Cumque illi præsertim S. Augustini tunc defuncti do-
ctrinam de gratia, & libero arbitrio impererent, multa
in illum inuidiosissimè criminantes, SS. Prosper & Hila-
rius tanti viri memoriam tam indignè vellicari non fe-
rentes, Cælestinum Papam adierunt, egeruntque cum
illo, ut & Massiliensium frænaret audaciam, & S. August.
doctrinam ab illorum calumnijs vindicaret; quod Cæ-
lestinus eorum votis annuens, & Ecclesiæ paci providere
cupiens,

Q2

cupiens,